

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty:

- 1) Pierwszy zarzut dotyczący naruszenia rozsądnego terminu na podjęcie decyzji, w związku z czym nastąpiło:

— przedawnienie okresu na wszczęcie postępowania: skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja została przyjęta po upływie czteroletniego terminu ustalonego na przedawnienie czteroletniego terminu na wszczęcie postępowania, przewidzianego w art. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich. Podobnie, nawet jeżeli miałyby miejsce ewentualne przerwanie terminu przedawnienia, przekroczony został dwukrotny okres przedawnienia bez wydania jakiegokolwiek decyzji zgodnie z postanowieniem akapitu czwartego ust. 1 art. 3 ww. rozporządzenia. Ponieważ upłynął termin przedawnienia na skorzystanie z odpowiedniego prawa, zaskarżoną decyzję należy uznać za bezprawną i nie podlegającą wykonaniu;

— naruszenie zasady pewności prawa: skarżąca uważa, że okoliczność, iż Komisja zezwoliła na upływ 20 lat od czasu zarzucanych nieprawidłowości do czasu podjęcia decyzji ostatecznej wiązało się z naruszeniem zasady pewności prawa. Owa fundamentalna dla porządku prawnego Unii Europejskiej zasada przewiduje, że wszystkie osoby mają prawo do tego, aby ich sprawy były rozpoznawane przez instytucje Unii w rozsądnym terminie;

— naruszenie prawa do obrony: skarżąca uważa, że zostały naruszone jej prawa do obrony w zakresie, w jakim, z uwagi na to, że upłynęło ponad 20 lat pomiędzy zarzucanymi nieprawidłowościami a przyjęciem decyzji końcowej, skarżąca pozbawiona możliwości przedstawienia swoich uwag w stosownym czasie, to znaczy w czasie, w jakim dysponowałaby jeszcze dokumentami, które umożliwiłyby jej uzasadnienie wydatków uznanych przez Komisję za niekwalifikujące się.

- 2) Drugi zarzut dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia: skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów ustanowionych przez art. 296 TFUE. W rzeczywistości bowiem zaskarżona decyzja nie wskazuje, nawet pokrótce, na powody, które doprowadziły do obniżenia pomocy finansowej przyznanej z EFS (Europejskiego Funduszu Społecznego), ani też pismo instytucji zarządzającej EFS, powiadamiające skarżącą o zaskarżonej decyzji nie przedstawia, nawet w minimalnym zakresie, powodów, które uzasadniły obniżenie rzeczowej pomocy, oraz które wydatki kwalifikują się, a które nie. Zdaniem skarżącej wada w postaci braku uzasadnienia powinna również doprowadzić Trybunał do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

Odwołanie wniesione w dniu 18 lutego 2011 r. przez Europejską Fundację Kształcenia (ETF) od wyroku wydanego w dniu 9 grudnia 2010 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-87/08 Schuerings przeciwko ETF

(Sprawa T-107/11 P)

(2011/C 139/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejska Fundacja Kształcenia (ETF) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Gisela Schuerings (Nicea, Francja)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylene wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie F-87/08;
- w rezultacie, oddalenie skargi w pierwszej instancji, a tym samym,
- obciążenie drugiej strony postępowania całością kosztów postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy błędnej wykładni przez SSP pojęć interesu służby i stanowiska, jak również art. 2 i 47 Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej oraz obowiązku uzasadnienia, bowiem SSP orzekł w pkt 62 zaskarżonego wyroku, że „zanim agencja rozwiąże z pracownikiem umowę o pracę na czas nieokreślony ze względu na to, że zadania, do wykonywania których zatrudniono tego pracownika, zostały anulowane lub przekazane innej jednostce, dana agencja jest zobowiązana zbadać, czy zainteresowany nie może być zatrudniony na innym stanowisku, istniejącym lub które powinno być wkrótce stworzone z uwagi na, między innymi, przydzielenie tej agencji nowych zadań”.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasad proporcjonalności i pewności prawa, bowiem SSP orzekł w pkt 63 zaskarżonego wyroku, że przy badaniu możliwości przeniesienia na inne stanowisko administracja powinna „ważyć interes służby, który nakazuje zatrudnienie osoby posiadającej najwyższe kwalifikacje do zajmowania stanowiska, istniejącego lub które powinno być wkrótce stworzone z interesem pracownika, z którym ma zostać rozwiązana umowa o pracę. W tym celu powinna mieć na uwadze [...] różne kryteria, takie jak: wymogi stanowiska w świetle kwalifikacji i możliwości pracownika [...] a także jego wiek, staż pracy i liczbę lat pozostałych do uzyskania uprawnień emerytalnych”.

3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasad zakazu orzekania *ultra vires* i *ultra petita*, oraz zasad proceduralnych związanych z zasadą kontradyktoryjności, ponieważ SSP:

- oparł się na argumentacji nierozpatrzonej przez strony,
- uwzględnił zarzut odrębny od zarzutów podnoszonych przez G. Schuerings i
- nakazał ETF przywrócić G. Schuerings do pracy, podczas gdy nie żądała ona swego przywrócenia do pracy.

4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 266 TFUE i obowiązku uzasadnienia, ponieważ SSP naruszył przyznany ETF zakres uznania przy wykonywaniu wyroku stwierdzającego nieważność oraz utrwalone orzecznictwo w tym zakresie, poprzez nakazanie przywrócenia zainteresowanej do pracy zamiast odszkodowania w przypadku stwierdzenia nieważności decyzji o rozwiązaniu umowy o pracę.

—————

Odwołanie wniesione w dniu 18 lutego 2011 r. przez Europejską Fundację Kształcenia (ETF) od wyroku wydanego w dniu 9 grudnia 2010 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-88/08 Vandeuiren przeciwko ETF

(Sprawa T-108/11 P)

(2011/C 139/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejska Fundacja Kształcenia (ETF) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Monique Vandeuiren (Pino Torinese, Włochy)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylene wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie F-88/08;
- w rezultacie, oddalenie skargi w pierwszej instancji, a tym samym,
- obciążenie drugiej strony postępowania całością kosztów postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty podniesione przez wnoszącą odwołanie są identyczne z zarzutami i głównymi argumentami podniesionymi w sprawie T-107/11 P ETF przeciwko Schuerings.

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2011 — ASA przeciwko OHIM — Merck (FEMIFERAL)

(Sprawa T-110/11)

(2011/C 139/42)

Język skargi: Polski

Strony

Strona skarżąca: ASA Sp. z o.o. (Głubczyce, Polska) (przedstawiciel: M. Chimiak, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Merck Sp. z o.o. (Warszawa, Polska)

Żądania strony skarżącej:

- stwierdzenie w całości nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 listopada 2010 r. nr R 0182/2010-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „FEMIFERAL” dla towarów w klasie 5 — zgłoszenie nr 5320701.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Merck Sp. z o.o.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny krajowy znak towarowy „Feminatal” oraz graficzny krajowy znak towarowy zawierający element słowny „feminatal” dla towarów w klasie 5.

Decyzja Wydziału do spraw Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej: unieważnienie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie w całości zgłoszenia znaku towarowego.

Podniesione zarzuty: Naruszenie artykułu 8 ust. 1 b) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾ poprzez błędne stwierdzenie, że znaki towarowe „Feminatal” i „FEMIFERAL” są do siebie podobne w sposób powodujący ryzyko wprowadzenia w błąd polskich odbiorców co do źródła pochodzenia towarów, błędną ocenę zdolności dystynktywnej przedrostka „femi” oraz nieuwzględnienie specyfiki polskiego odbiorcy a także zasad języka polskiego, jak również poprzez wadliwą ocenę podobieństwa znaków we wszystkich trzech płaszczyznach: wizualnej, fonetycznej oraz koncepcyjnej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Wersja ujednolicona), Dz.U. L 78, str. 1